

Uganda 23 december 2005 – 8 januari 2006

Förord

Vi som har skrivit denna dagbok är allmänt naturintresserade, men inte på något vis experter inom det biologiska området. Vi har inte ålagt oss själva något krav på vetenskaplig exakthet vad gäller namn och stavning på de olika arter av växter och djur som nämns. Inte alltid vet vi både det svenska namnet och det engelska. Det är inte heller någon fullständig förteckning över alla de djur och fåglar vi har sett – långt därifrån. Må du som läser vår dagbok ha överseende med detta, men hör gärna av dig med synpunkter till

christer.davidson@passagen.se eller
vaxelhaxa@hotmail.com

TORSDAG 22 december 2005

Äntligen! Efter 18 månaders väntan och förberedelser åkte vi hemifrån Lingham, med svärmor som katt- och husvakt. Redan på sommaren 2004 gjorde vi vår preliminära anmälan till Annelie Utter, eftersom det är lång framförhållning för att köpa tillstånd för att gå upp till bergsgorillorna.

Med ryggsäckarna på tog vi pendeltåget in till Linköping, åkte tåg direkt till Arlanda och blev hämtade med buss till hotell Ibis, där vi åt en tidig middag och sov över natten.

FREDAG 23 december 2005

Väckning kl 04.00, tidig frukost och den lilla transferbussen klockan fem till Arlanda för incheckning. Vid gaten tittade vi bland övriga passagerare för att se om vi skulle kunna identifiera några medresenärer, men det misslyckades. Avgången till Amsterdam skedde på utsatt tid, och väl där hittade vi Pernilla och Michael, som vi kände från förra resan vi gjorde med Annelie.

Avgången från Amsterdam blev ca en timme försenad beroende på ett tekniskt fel på en motor. Efter en dryg timmes flygning, söder om Alperna nere över norra Italien, lades planet i en högersväng. Så hörs flygkaptenens röst i högtalarna: "I regret I have to give this announcement...". Felet på motorn hade återuppstått och vi måste återvända till Schiphols flygplats. Någon större dramatik blev det inte av detta. Personalen ombord fortsatte att servera mat och dryck och landningen gick helt normalt.

Nåväl, nytt plan kördes fram, passagerarna flyttades över och bagaget lastades om och vi kom iväg. Klockan hade hunnit bli nära fem på eftermiddagen och vi var ca sex timmar försenade. Vi landade på Entebbes flygplats utanför Kampala strax före klockan två på natten. (Det är två timmars tidsskillnad.) Annelie mötte upp och frågade om resan. Tydligen hade de fått uppfattningen att det som hänt med det första planet hade varit betydligt mera dramatiskt än vad vi upplevde det.

Det gick smidigt och bra att komma ut från flygplatsen och alla hade fått sitt bagage. Ute på parkeringen träffade vi våra tre chaufförer, Vincent, Charles och Kass, vilka skulle bli våra följeslagare, guider och resällskap hela tiden i Uganda.

Efter en kort biltur kom vi fram till Sophie´s lilla hotell, där vi stöp i säng under myggnätet strax efter klockan tre. Vi konstaterade att vi verkligen skulle sova i Uganda – rummen hade inte nummer utan benämndes med olika afrikanska geografiska platser. Vårt rum hette Uganda.

LÖRDAG 24 december 2005

God Jul. Vad skönt att slippa julstöket hemma och i stället bara sätta sig och äta frukost vid halv niotiden och titta ut över Lake Victoria, klädda i shorts och T-shirt i det sköna vädret. En timme senare satt vi i bilarna och påbörjade resan mot Kabale och den vackra Lake Bunyonyi i Ugandas sydvästra bergstrakter.

De första två-tre milen kördes på förhållandevis bra men dammiga grusvägar. Sedan hade vi skaplig asfalt ner till Kabale. Vid ett-tiden gjordes uppehåll för lunch. Det var ovanligt mycket folk ute och åt – troligen för att det var både lördag och julafton. Det ordnade sig ändå så att alla fick både mat och dryck och sittplats. Redan från början såg vi en sak som följde oss hela resan – alla överlastade cyklar. Det går faktiskt att lasta (minst) åtta bananstockar på en cykel och samtidigt cykla.

Efter Kabale återstod en kortare sträcka att köra. Nu började vi känna igen det Afrika vi mötte vid vår tidigare resa i Kenya. Vägen var plötsligt röd, gropig, backig, krokig och superdammig. Här håller man avstånd till framförvarande fordon – och stänger fönstren vid möte!

Precis när det började skymma kom vi fram till sjön och den lilla bryggan, där båtar väntade för att föra oss till Buchara Island ute i Lake Bunyonyi. Här skulle vi till bringa de närmaste dagarna med att se på fåglar, bada och varva ner, men också vänja oss vid den höga höjden. Sjön ligger på mer än 2 000 meters höjd över havet.

När bagaget var lastat och båtarna kom iväg var det redan mörkt. Vi kom fram till ön, gick upp till lodgen, fick våra tält och åt middag vid 21.30-tiden. Vid sänggåendet kunde vi se tillbaka på en lång transportdag, där vi redan sett bl a krontrana (Crowned Crane), vit häger (White Egret) och en stor mängd kor med långa, stora horn och åtföljande kohäger (Cattle Egret). Det mest intressanta var ända att se alla människor och marknadsstånd utefter vägarna med det stora utbudet av frukt och grönsaker samt färskt kött. Temperaturen i ”köttdisken” hade inte blivit godkänd av våra hälsovårdsinspektörer. Den vackra naturen bidrog till att det gick att hålla sig vaken under större delen av den långa bilresan, trots den korta sovtiden föregående natt.

SÖNDAG 25 december 2005

Före klockan sju vaknade jag av ett herrans oväsen. Fåglar av allehanda slag kvittrade, skrek och flaxade, bl a Boubou, som lät som om någon stod och slog på ett ihåligt rör. Birgitta vaknade också till men somnade om, så jag gick och tog ett svalt och uppfriskande bad, gick tillbaka och satte mig att läsa utanför tältet och tittade på fåglar. Krontranor gick och betade i gräset på andra sidan sjön.

Efter frukost försökte vi stuva om lite i packningen och konstaterade ännu en gång, till Birgittas förtjusning, att jag hade packat mera kläder än vad hon hade gjort. Det hade visat sig redan på Arlanda, där Birgittas bagage vägde lättare än mitt.

Vi tog en långpromenad runt hela ön och fick sällskap av en oinbjuden guide, som pekade på vävarfåglar, sunbirds och en örn åt oss. Den lilla promenaden avslutades med ett dopp tillsammans med flera av våra reskamrater i det som kanske är Afrikas djupaste sjö eller i vart fall Ugandas.

Dagens lunch förstärktes med dansuppvisning av en lokal kvinnogrupp. En annan ”förstärkning” vi minns från Buchara är de amerikanska gästerna, som ibland ganska högljutt påminde oss om att det faktiskt firades jul runt om i världen.

Eftermiddagen ägnades åt paddling i kanoter av traditionellt slag, d v s urholkade trädstockar. Vi var fyra i vår kanot. Vi hade sällskap av Pernilla och Mikael. Mikael har varit sjöman på oceangående fartyg. Även om han mestadels har vistats i maskinrummen tyckte vi ändå att det meriterade honom till att ta på sig rollen som kombinerad kapten och styrman. Det visade sig vara en svår roll. Efter tre, fyra varv där kanoten gick runt i piruetter utan att bry sig ett dugg om åt vilket håll vi ville, framkallande stor munterhet såväl hos oss som hos andra kanotister, fick vi degradera Michael till enbart styrman. Om vi skulle komma runt hela ön fick han vara så snäll och bara använda sin lilla paddel till styråra – då gick det utmärkt att ta sig fram i denna något udda farkost.

Kanotfärdens höjdpunkt blev de sex uttrarna vi såg komma simmande i vattnet. Vid landstigningen framkallades ny munterhet när vissa våta byxbakar visades upp. Efter kanotfärdens smakade det bra med en öl. Lite shopping av lokalt hantverk hanns också med innan det blev en stunds vila i solen utanför tältet.

Efter middagen blev det presentationsövning i mörkret borta vid the Garden Bar. Här avslöjades våra innersta drömmar:

Annelie vill se en svart katt, modell större
Göran vill sänka sitt handicap i golf
Majbritt drömmer om Shangri-La och Tibet
Göran vill förbli frisk och bli gammal
Marianne vill se levande panda i vilt tillstånd
Agnes drömmer om barnbarn (men det är hemligt)
Marie vill dricka te i Darjeeling och vandra i Nepal
Peter får snart sin dröm om bergsgorillorna uppfylld
Anna är kär och galen och drömmer om familj
Mikael vill bygga ett garage på 60 m²
Pernilla drömmer om en hund
Lars-Olof vill också vara frisk och bli gammal
Marie drömmer om att alla barn ska ha det bra
Thomas drömmer om Galapagos
Birgittas dröm är att få se levande, vilda tigrar
Christer drömmer om Galapagos och Machu Picchu

MÅNDAG 26 december 2005

En ytterligare, härlig dag på Buhara Island. Vi gick upp klockan 6 och lånade en urholkad trädstam för en tur på vattnet i dagningen. Vi såg ljuset komma och hörde fåglarna och den övriga naturen vakna till liv. Ett par krontranor kom flygande och i en trädtopp satt ett Black Kite-par (Brunglada) vid sitt bo.

Efter båtturen blev det direkt övergång till fågelvandring med lokal guide. Många olika arter blev det, men charmigast var ändå de flertaliga Mouse-birds vi såg. De sätter sig gärna parvis och solar bröstet, för att låta värmen hjälpa till med matsmältningen.

Efter frukosten kom ett antal barn från en lokal skola ut till oss. Från början var det planerat med ett besök vid skolan, men eftersom skolorna har jullov fick vi en dansuppvisning på plats. Barnen var försenade p g a transportproblem, så det blev lite dans först, sedan lunch och så blev det mera uppträdande. Lite medhavda presenter överlämnades och en liten insamling gjordes. Pengarna sades kunna räcka till inköp av en egen kanot, vilket – fick vi klart för oss – kommer att vara ett mycket viktigt redskap till ”hjälp-till-självhjälp”. Dessa barn bor på en skola för föräldralösa, men man hämtar även barn från närliggande öar. Med kanotens hjälp kan man också, på egen hand, åka till olika evenemang där man kan uppträda och tjäna lite pengar till livets nödtorft. Det är denna möjlighet som gör kanoten så värdefull.

Efter lunch blev det en stund för sol och bad. En Pied Kingfisher bjöd på ett uppvisningsdyk i den högre skolan bara några få meter från bryggan. Upp i luften, tittar sig omkring, ryttlar och låter kroppen dyka lodrätt ner i vattnet och sedan upp med fångsten – där satt vi verkligen på första parkett.

Annelies genomgång av fåglarna hölls i restaurangen i stället för i friska luften, eftersom vi fick en väldig regnskur över oss. Det var för övrigt det enda regnet vi hade på resan, om man undantar några få stänk vid ett par andra tillfällen.

Middagen på kvällen gick helt i Ugandas tecken, med bananmos som inte smakade banan, köttgryta, bönor, potatis och efterrätt som bestod av inbakad ananas. Höjdpunkten (nåja...) var sedan att smaka ”porridge”, som visserligen hade viss likhet med gröt, men faktiskt var en grumlig, jäst dryck med en alkoholstyrka ungefär som vårt starköl. Porridge tillverkas av Zorgum, som är ett sädeslag med viss likhet med majs. Zorgum odlas på flera håll i Afrika.

TISDAG 27 december 2005

Efter frukost var det dags att lämna Lake Bunyonyi och Bushara Island. En grupp till var redo att åka därifrån och viss osäkerhet uppstod om bagaget, och vilket bagage som hörde till vår grupp respektive deras. När detta var klart visade det sig att båtarna som skulle hämta oss var försenade. Denna typ av mindre malörer är dock vardagsmat för en Afrikaresenär – endast en timme försenade, utifrån Annelies ursprungliga plan, anträdde vi färden mot Bwindi Impenetrable National Park, där vi i morgon ska besöka gorillorna.

Efter en kort stunds åkning stannade vi och köpte de T-shirts som vi beställt dagen innan ute på Bushara Island. Birgitta betalade sina 18 000 shilling och fick i förskott texten ”I tracked the mountain gorilla” på ryggen.

Bilfärden blev bra, med många vackra vyer och backar upp och nerför bergen. När vi kom till gränsen till Nationalparken såg vi hur landskapet påverkas av människorna. På en bergssluttning såg vi den skarpa gränsen mellan odlade områden och parken. Åt ena hållet syns terrasserna med endast få träd, men mycket odlingar och bostäder för människorna som bor och lever här och som har sin försörjning från de bitvis branta odlingarna. Åt andra hållet syns enbart skogen på bergssluttningarna till nationalparken – där gorillorna bor.

Att vi nått nationalparken innebar inte att dagens resa var tillända. Vi hade ännu några timmars körning kvar, där vägen stundtals gick inne i skogen och stundtals gick ut ur skogen och in i odlade områden. På vägen såg vi från vår bil bland annat 1 Hoest Monkey. När vi kom fram berättades från andra bilar att man sett Black and White Colobus i skogen.

Gorilla Forest Camp var ytterligare en fin anläggning, med förläggning i de bekväma tälten med stor säng och dusch och toalett i bakre regionen. Här fanns till och med ett badkar, vilket vi visserligen inte använde. Vårt tält låg längst bort från receptionen, med 121 trappsteg upp till bostadsnivå – men vilken utsikt! När vi kom uppför backen till tältet kunde vi vända oss om och faktiskt se ”de dimhöjda bergen”. Nåja – dimman fick vi tänka oss, för vädret var vackert hela tiden vi var där.

Efter en skön dusch tog vi en kort promenad ner till byn tillsammans med några av reskamraterna. Några barn gav en kort lektion om hur man plockar te. Det ska vara två hela och ett halvt blad på skottet som plockas för att torkas och behandlas vidare för att bli te. Christer shoppade loss och köpte efter lite prutande en exakt likadan T-shirt som Birgitta köpt, men priset var nu 10 000 shilling. För den som planerar att åka till Bwindi bör dock påpekas att det var den enda T-shirten som vi hittade i byn – beställ på Lake Bushara om du vill vara säker på att få en T-shirt.

Det var för övrigt frapperande hur lite strukturerad handeln var med souvenirer. Hit kommer dagligen ett antal turister som troligen skulle kunna bidra mera till den lokala ekonomin genom att spendera pengar på souvenirer av ”västerländskt” snitt, typ T-shirts i ett par olika färger i olika storlekar, bilder på gorillagrupper, vykort mm. Det bör påpekas att det finns en hel del andra lokala souvenirer att tillgå, i form av hantverk, små täljda djur och liknande. Den som absolut vill göra av med pengar kan säkert klara av det också.

Efter en utsökt middag kröp vi ner mellan lakanen vid 22.30-tiden – i morgon väntar gorillorna.

ONSDAG 28 december 2005

Klockan 06.15 ringer vår lilla klocka. Ner till frukosten, packa ner lunchboxen och fyra liter vatten per person. Ner till parken. Vänta.

Annelie hade försökt att få ihop vår sextonmannagrupp till två grupper om åtta, att göra sällskap upp till varsin gorillagrupp. Det gick inte på grund av ”externa” trackers, så vi blev uppdelade på tre grupper. Oviljan hos övriga att byta berodde tydligen på att det var ganska stor skillnad på hur lång vandringen skulle bli upp till de olika gorillagrupperna. Den grupp som vi gick i fick sällskap av ett tyskt par.

Vi vandrade iväg vid niotiden från "the Park" upp mot den gorillagrupp som vi hade tilldelats. Sällskap hade vi av en guide och en trapper, samt en bärare per person. Annelie hade noga förmanat oss att vi ska ha bärare. Det kan tyckas larvigt – nog orkar vi bära lunchen, fyra liter vatten och kameran i ryggsäcken... men Annelie hade sagt att vi skulle komma att vara tacksamma efteråt. Bärarna hjälper till med en påskjutande hand i baken i branta uppførsbackar, räcker en hjälpare hand när det går brant utför och de håller undan taggiga buskar. Dessutom är vi på drygt 2000 meters höjd över havet, och även om vi fått lite tid för acklimatisering på Bushara Island kommer det att bli jobbigt. Om man därtill betänker att bärarna är lokala ungdomar, ofta studerande, som får en chans att tjäna en liten extra hacka så var beslutet inte särskilt svårt att ta. (Vi noterade att vårt tyska vandringssällskap inte hade bärare – de önskade nog senare att de hade haft det...)

När vi startade hade våra spårande "för-guider" ännu inte fått kontakt med den grupp gorillor vi skulle besöka. Dessa guider går ut i förväg och går till den plats där man lämnade gorillorna dagen innan. Därifrån spåras gorillorna till deras nattläger och vidare till den plats där de vilar lunch idag. Normalt rör sig en gorillgrupp inte särskilt mycket mer än ca 500 meter på ett dygn. Det innebär att det är näst intill bombsäkert att man kommer att lyckas få kontakt med gorillorna varje dag – även om det inte finns någon garanti när man köper sitt tillstånd.

Den första timmen var tämligen lätt att vandra. Vi gick i svagt motlut på banade vägar och stigar. Så småningom blev det brantare. Det blev till och med riktigt rejält brant. Ibland gick vi och tittade in i knävecken på den som var framför – strax efter var det lika brant nerför en liten bit. Våra bärare Alice och Augri gjorde skäl för sin lön. De hjälpte till och var ibland framför för att dra upp oss och ibland bakom för att skjuta på. Vår guide fick besked om att de spårande guiderna nu hade kontakt med gorillagruppen. Spänningen stiger och pulsen ökar ytterligare något slag.

Den sista halvtimmen hugger guiden väg åt oss genom den täta vegetationen. Oftast ser vi himlen, men ibland blir det nästan som att gå i en tät, frodig, grön tunnel. Det gäller att se sig för och hålla ordning på lemmarna, så att man inte fastnar i lianer, taggiga växter eller utstickande grenar.

Så kommer beskedet – stanna. Vi hade vandrat i nära tre timmar och nu var vi framme vid målet. Det är fortfarande ett par hundra meter kvar och vi tar av oss all utrustning utom kamera och kikare, lämnar bärarna kvar med packningen och rör oss framåt.

Där sitter de – Rushegura Gorilla group – knappa femtontalet individer. Nu ser vi förvisso inte alla samtidigt, men vi vet att de finns där. Vi kommer relativt sent, och gorillornas lunchpaus närmar sig slutet. Ungarna leker, silverryggen vilar och de minsta sover i mammas famn. Gripande.

Gorillagruppen börjar röra sig lite grand och vi följer efter. Ibland är vi alldeles stilla och bara tittar – ibland betraktar vi gorillorna genom kameranlinsen.

Tänk att en timme kan gå så fort! Alldeles för snart meddelar guiderna att vår tid bland gorillorna är tillända och vi går tillbaka till bärarna. Vandrigen tillbaka blir behaglig och den medhavda picnic-lunchen äter vi vid ett litet vackert vattenfall. Väl tillbaka vid "the Park" förses vi med varsitt personligt diplom, som visar att vi verkligen är "Gorilla tracker". Nåja – i ärlighetens namn – ingen av oss skulle väl klara trackingen utan de duktiga lokala guiderna.

Birgitta och Marie V talade om att de gärna skulle besöka gorillorna en dag till. "Glöm det", sade Annelie. Tillstånden säljs ett år i förväg. Det skulle ni ha bokat genast vid beställningen. Ett rykte sade dock att ett tillstånd var till salu dagen efter, på grund av ett återbud från en annan grupp. Vår chaufför Vincent fick i uppdrag att undersöka sanningshalten i ryktet. När han kom tillbaka och talade om att det var så, bestämde de två damerna att båda skulle klä sig för gorillavandring dagen efter, gå ner till "the Park" och hoppas på ett ytterligare tillstånd. Om det inte skulle finnas ett till skulle lotten få avgöra vem som blev den lyckliga.

Kvällsölen smakade bättre än någonsin – middagen likaså och sömnen var god.

TORSDAG 29 december 2005

Vilodag om man vill... Birgitta gick tillsammans med Marie till gorillacentrumet för att dra lott om det lediga tillståndet. Mer om det nedan.

Själv gick jag tillsammans med några till på en 7 timmar lång, enkel vandring. Den var annonserad som "River walk", och vi trodde att vi skulle röra oss på sådant sätt att vi hade kontakt med vattnet, åtminstone då och då. Så var inte fallet, utan vi gick på den gamla leden för kaffesmugglare, som går i nord-sydlig riktning genom parken. Förklaringen till beteckningen "River walk" fick vi när det blev dags för lunch. Då kom vi fram till vattnet, och där satt vi tillsammans med ett oräkneligt antal vackra fjärilar och åt vår matsäck. Ett par av oss tog ett uppfriskande bad.

Vi gick sedan samma väg tillbaka. Vandrigen var fin som sådan. Vi fick motion och vi rörde oss inne i grönskan i nationalparken. Vi såg några fåglar, många vackra fjärilar och vi såg apor vid ett par olika tillfällen (1'Hoest Monkey och Black and White Colobus). En nattgammal lega efter en vild grupp gorillor syntes tydligt i en sluttning. Mer än så var det inte, och kanske hade vi gårdagens upplevelser i för färskt minne för att denna dag skulle räknas som en av de stora på resan. Nåväl – det var ju frivilligt och ingick inte i grundprogrammet.

Jag (Birgitta) och Marie åt tidig frukost och gick till gorillakontoret klockan åtta. Vi visste ju att det fanns ett tillstånd, men ville så gärna ha ett till. Efter en lång, nervös väntan fick vi beskedet – det fanns ett till.

Idag gick vi till en annan gorillagrupp, Mubaregruppen, som är mindre än gruppen vi gick till igår. M-gruppen består av åtta gorillor. Vandrigen var helt annorlunda idag. Vi gick mera i odlad mark och endast en kortare väg i regnskogen. Gorillorna var annorlunda också. Den här gruppen var mera stillsam och rörde sig inte så mycket, och de låg på en mera öppen och ljus plats. Känslan att sitta där och plötsligt få ögonkontakt med en gorilla är obeskrivlig. Silverryggen var lugn och vi fick nästan uppfattningen att han satt och poserade för oss.

Plötsligt reser sig silverryggen, tar några steg åt sidan och vänder sig sedan och kommer nästan rakt mot mig. Jag lyckades hålla huvudet kallt och gjorde som vi blivit tillsagda. Kröp underdånigt ner på knä, tittade i backen och letade efter ett grässtrå att ta i munnen. Strax kom en av guiderna och förde mig bakåt. Då berättade de andra att silverryggen hade gått förbi mig på någon meters avstånd till den plats där han nu satt. Och själv såg jag ingenting – jag satt bara och tittade i backe... Det gick också så fort att ingen av de andra hann – eller hade sinnesnärvaro nog? – att knäppa ett kort. Inte ens den amerikanske fotografen med den

enorma kamerautrustningen. Han lär ha knäppt över 900 bilder, samtidigt som han svettades och grät av hänförelse så gott som hela tiden.

Nåväl – en fantastisk dag blev det igen. På kvällen tog vi en promenad ner till byn Buhoma och inhandlade lite souvenirer, bl a en snidad gorilla. På väg till byn såg vi en stor, vacker fågel som artbestämdes till Ross Turaco.

FREDAG 30 december 2005

Idag var det lite segt att komma upp. Packningen skulle fixas för en transportdag. När jag tog Birgittas kängor för att stoppa ner dem i ryggsäcken upptäckte vi att vi hade haft sällskap på rummet under natten. En liten mus hoppade ut ur den ena kängan. Musen for snabbt som ögat upp för tältduken och gömde sig bakom en tvärgående trästock, och om ingen har släppt ut den sitter den väl där fortfarande.

Under tiden som bilarna lastades fick vi en bra men kort ögonkontakt med den stora vackra Great Blue Turaco, som en del andra redan tidigare hade sett i närheten av lodgen.

Färden går nu mot Mweya Safari Lodge i Queen Elisabeth National Park. Picnic-lunchen intogs vid en bro över ett litet vattendrag. Där fanns – på samma sätt som vi sett på ”River walk” – stora, täta samlingar av olika sorters fjärilar. Vackert. I träden upptäcktes sedan några Black and White Colobus.

När vi kommit in i parken, på väg till lodgen, såg vi en apa i ett buskage. Det var en Green Vervet Monkey, tror vi.

Vid framkomsten fick vi tid över för att dopp i poolen, innan det var dags för genomgång inför kvällens game-drive. Då fick vi en lite extra show, när ett vårtsvin och en Waterbuck kom fram till restaurangens eldgrop, som var ”nyvattnad”, för att dricka. Åtminstone skulle waterbucken dricka. Vårtsvinet trängde bort bocken och kröp ner i den gyttjiga gropen och rullade sig ett par varv. Runt lodgen rörde sig halvtama vårtsvin helt ogenerat, och de hade gott sällskap av de flertaliga Banded Mungoose, som också sprang omkring runt lodgen. De senare ingick i ett forskningsprojekt som bedrivs vid lodgen.

Klockan 17 for vi ut på game-drive. Vi såg bl a Bushbuck, Uganda kob, flodhästar på håll och många fåglar, både vackra och inte fullt lika vackra.

Allra flest fåglar såg vi vid den lilla saltsjön bakom byn, bl a flera arter av Heron och Egret, White Pelican och Sacred Ibis. På håll såg vi en flock rosa flamingos. Vi kunde konstatera att Marabous choklad måste anses vara godare än storken är vacker. På väg tillbaka till lodgen såg vi flera elefanter.

Middag 19.30 – trötta – tidigt i säng.

LÖRDAG 31 december 2005

Nyårsafton. Väckning klockan sex, kaffe och muffins strax före halv sju och game-drive strax efter. En tre timmars tur med i stort sett samma fina upplevelser som på kvällen föregående dag.

Vi hann också stanna till vid en saltsjö, där man tydligt ser hur små "saltåkrar" görs i ordning nere i den platta kraterbotten. Det salt man utvinnet används lokalt till det mesta man behöver salt till. Ett användningsområde är att man saltar lätt i boskapens föda, då blir de törstiga, dricker mycket och mjölkar bättre. Såvitt vi kunde se användes dock inget salt till att binda dammet på vägarna...

Åter på lodgen åt vi frukost och fick tid för ett dopp i poolen. Efter lunch hade Annelie genomgång med oss inför båtturen på Kazinga-kanalen, vattnet mellan Lake George och Lake Edwards, som startar klockan 17. Vi hade fått instruktioner att ta plats på båtens vänstra sida, eller babord, som det ju heter. Med hjälp av en liten aning vassa armbågar lyckades ett antal av gruppens medlemmar ta sig snabbt ombord och boka upp dessa platser, som under större delen av turen kom att vara närmast stranden.

Redan innan vi steg ombord kunde vi se (bl a) Malachite Kingfisher, Chestnut-bellied Kingfisher, Jacana och Spur-Winged Plover.

Båtturen i sig låter sig inte beskrivas i text vad gäller de fågelarter vi såg – i alla fall inte av oss fågelskådarnoviser. Det enklaste sättet att beskriva det är att säga att så många fåglar, av så många olika arter, har vi aldrig tidigare sett under så kort tid. Minnesvärt!

Andra saker från båtturen att minnas är alla flodhästar, elefanter, bufflar och några krokodiler. Kazinga-kanalen sägs vara ett av de flodhästtätaste områdena i hela Afrika. Oftast ser vi inte annat än näsborrarna och ögonen, där de ligger i vattnet och vilar. Plötsligt reser de sig upp och ställer sig på botten. Vi får klart för oss att det på många håll är väldigt grunt. Elefanter rör sig nära floden, liksom bufflar. Och mitt i alltihop bor det människor. Ett par hundra meter upp från stranden ligger en stor by, vars invånare tvättar kläder och badar i kanalen, bara några meter från flodhästarna. Vi förstår att många människor dödas i vattendrag i Afrika. De stora flodhästarna är faktiskt det djur som dödar flest människor i Afrika varje år.

Efter båtturen hann vi med en snabb dusch och sedan började nyårsfirandet med underhållning av en danstrupp. Sedan fick vi uppleva lite afrikansk organisationsförmåga när det visade sig att det inte fanns något reserverat bord till oss när nyårsbuffén skulle ätas. Efter en stunds palaver och domderande från en arg Annelie fick vi våra bord, och som "plåster på såren" fick vi gratis dryck till buffén.

Inför tolvslaget delades det under oordnade former ut glas med något sött mousserande vin, och när klockan slog tolv spelades "The final countdown" med gamla svenska gruppen Europe. Lite kurios att stå ute i gräset vid en lodge i en nationalpark i Afrika och lyssna på Europe. Eftersom det var tidig avfärd på nyårsdagens morgon avslutade vi nyårsfirandet strax därefter.

SÖNDAG 1 januari 2006

På morgonen, på väg ut från nationalparken, såg vi White-browed Coucal, African White-backed Vulture och Open-billed Stork, innan vi styrde ut till en lekplats för Uganda kob. Artens hanar gör upp sinsemellan om vilken plats de disponerar under parningsleken. Där lägger de sig helt sonika och väntar, var och en i sitt revir, som består av ett område med ca 50 meters radie. När honorna är redo väljer de den hane de vill para sig med och närmar sig denne. De övriga hanarna ödslar ingen kraft på att försöka ta över – den fighten hade man tidigare när reviren mutades in.

Sedan började bilresan norrut mot Semliki Wildlife Reserve, där vi stannade tre nätter. I början åkte vi på ganska bra asfalterad väg, med Ruwenzori-bergen som vacker kuliss i väster. Så småningom övergick vägen till dammig grusväg, men av hyfsad kvalitet, så vi kom fram till Fort Portal för lunch i bra tid. Vi åt picnic-lunchen på en litet restaurang. Lunchboxen var ganska snålt tilltagen, så Annelie fixade ett antal Samosa åt oss. Samosa är små fyllda friterade degkuddar. Fyllningen kan bestå av olika saker – fisk, kött, fågel eller vegetarier och smakar gott.

Efter Fort Portal återstod en skakig bilfärd ner i en vacker dal och in i naturreservatet, där vi bodde mitt ute i reservatet. Lodgen låg på samma plats som en av Idi Amins gamla jaktlodger. Alla byggnader från den tiden var ersatta av nya.

Vi åt en god middag och gick till sängs. Enligt Birgitta hördes lejon i närheten någon gång under natten – själv sov jag gott ända till morgonen.

MÅNDAG 2 januari 2006

Måndagen är vilodag – med möjlighet till lite egna val. Möjlighet fanns att följa med på lokalt anordnad game-drive, eller som jag valde, gå på en skogsvandring under ett par timmar efter frukost. Birgitta kände sig lite orolig i magen och valde att utnyttja möjligheten att vila.

Vi var två grupper som gick på skogsvandringen med lokala guider. De visade på olika växter och spår efter djur som varit i närheten. Vi såg några djur också, även om vi som gående grupp antagligen skrämmer iväg mycket vilt. Black-and white Colobus fick vi se och likaså Black-and-White Casqued Hornbill.

Eftermiddagen tillbringades till större delen vid poolen, där Birgitta under förmiddagen hade suttit ensam i allsköns ro och sett Green Vervet Monkeys i träden alldeles bredvid. Hon hade säkert bättre utsikt på aporna där än vad vi andra hade haft i skogen på förmiddagen.

Efter Annelies genomgång av de djur vi hade sett åt vi ännu en god middag, och efteråt satt vi och tittade ut över savannen, där stora skogsbränder sågs runt lodgen. Flertalet av dessa stora skogs/gräsbränder är anlagda. Man begränsar eldarna med hjälp av de vägar som finns och man kväver dem helt enkelt genom att anlägga moteld. När två eldfronter möts självdör elden.

En sådan brand då och då är egentligen bra för växtligheten och vissa djurarter, men risken finns att man eldar för ofta. En del djur, som insekter, ormar eller fåglar med ägg, har svårt att klara sig. Ett annat syfte med att anlägga bränder är att bränna av marken för att förhindra okontrollerade bränder som uppstår av våda, eftersom befolkningen använder mycket öppen eld.

TISDAG 3 januari 2006

Idag går färden mot Kibale National Park för att försöka komma i kontakt med schimpanser. Vi började dagen i stillhet vid tältet. Vi beställde morgonkaffe till verandan och satt ute och mötte dagen och soluppgången i sällskap med två stycken Wattled Plover som spatserade i gräset framför oss.

Efter frukost hann vi vara en stund vid poolen innan vi åkte bilen upp ur dalgången, genom Fort Portal och upp till Kibale. Utflykten räddades av resällskapet Mikael, som fixade bilen när den strejkade. Diesel som diesel kanske man kan säga – även om de som Mikael är van vid är på tusentals hästkrafter och är monterade ombord på fartyg.

Efter Fort Portal gick vägen genom ett vackert distrikt med stora teodlingar, och så småningom kom vi fram till parken. Vi delades snabbt in i grupper och kördes tillsammans med guide och trapper ut i skogen.

Vi fick vänta en stund på en liten väg medan guiderna på egen hand försökte utröna var schimpanserna höll till. De kom åter, förde oss in i skogen och vi började sökandet. Då och då uppmanades vi stå blick stilla medan guiderna (och vi också) lyssnade efter aporna. Sedan fortsatte vandringen. Efter vissa stopp vände vi åter en bit innan vi for in i skogen igen. Här var det inte tal om att följa stigar. Dessutom gick det fort, så det var svårt att hålla ihop gruppen och att gå tyst, vilket vi uppmanades att göra.

Guiderna kommunicerade med olika visselsignaler och efter en dryg timme hittade vi schimpanserna. Det var en härlig timme vi fick i skogen innan vi återvände. Schimpanserna hade tydligen siesta, för inledningsvis rörde de sig inte särskilt mycket. Den mest bedårande synen som jag hade var den allra första kontakten, där jag stod i fem minuter och tittade på en mamma som hade en liten sovande unge i famnen. Hon satt där, helt stilla och smekte den lilla med ett finger över huvudet. En bit därifrån satt de vuxna och halv vuxna schimpanserna och åt, klättrade omkring lite grand men flyttade sig inte särskilt mycket. Kanonbra. Enligt uppgift är detta den enda platsen i världen där man med ganska stor säkerhet kan få se vilt levande schimpanser. De är normalt mycket skygga, men just i Kibale har man medvetet arbetat under flera år med att habituera några grupper.

Skakig och dammig återfärd ner i den vackra dalen. Sista biten körde vi i mörker. När vi närmade oss lodgen blev vi stannade av en paramilitär grupp, som enligt vad vi förstod var utposterade för att skydda oss. Det hade tydligen gått rykten om att det bodde ett gäng rika vita vid lodgen och att någon grupp kunde befaras få för sig att slå till mot oss och göra sig själva rikare. Det kändes tryggt med militärerna och vi sov gott efter den sena middagen

ONSDAG 4 januari 2006

Avfärden från det trevliga värdparet vid lodgen i Semliki skedde redan före soluppgången. När vi passerade militärposteringen började de att packa ihop.

Ytterligare en gång åkte vi vägen upp till Fort Portal, där vi fixade vattenköp, bankbesök, toalettbesök och tog en bensträckare. Färden gick så mot norr, i början på bra asfaltväg genom ett vackert, grönskande och böljande landskap med vidsträckta teodlingar. Efter någon timmes körning övergick väglaget till den traditionella afrikanska röda, dammiga och gropiga grusvägen.

Lunchen åt vi fram emot klockan två i Hoimba, och sedan styrde vi mot Lake Albert och Murchinson's Falls National Park. När vi kom fram till sjön hade vi en vidsträckt utsikt över det bushliknande område som vi sedan skulle köra igenom. Klimatet hade nu genomgått en dramatisk förändring jämfört med de första dagarna. Vid Lake Bunyonyi kändes det som en vacker och fin nordisk sommar. Nu var det varmt och torrt. En rimlig bedömning var att temperaturen låg runt 35 – 40 grader i skuggan.

I god tid före klockan 18 kom vi fram till Nilen där färjan tog oss över till Paraa lodge, där vi nu stannade tre nätter. En ny syn utefter vägarna var cyklande kvinnor. Det är förbjudet för kvinnor att cykla i de södra delarna av landet, men här går det alldeles utmärkt.

Efter middagen var det dags att försöka sova – det var VARMT även nattetid. Med hjälp av takfläkt och den afrikanska nattluften gick det ändå att somna och sova skönt under det fördragna myggnätet.

TORSDAG 5 januari 2006

Tidig game-drive med tidig väckning. Kvart i sex piper den lilla väckaren, frukosten serveras från kvart över och kvart i sju sitter vi bilarna. Hela gruppen var på förmiddagarna idag och i morgon delad i två delar. Den ena åkte båtutur på Nilen och den andra halvan disponerade alla tre bilarna för game-drive, vilket innebar att vi bara var fyra i bilen, plus vår lokala guide.

Djurlivet här är mera artrikt än i Queen Elisabeth. Vi såg de "vanliga" djuren, Uganda kob, waterbuck, buffel och elefanter. Här såg vi också giraffer. Det är Rothschild's giraff som finns här, och den känns främst igen på att den har vita "sockor" ganska högt upp på benen. Vi såg också de lite mindre vanliga Bushbuck, Jackson Hartebeest med sitt långsmala huvud, den lilla antilopen Oribi och Patas monkey. Vi fick också en stund med ett ungt syskonpar lejon.

Vi hade sällskap av en lokal Ranger i bilen. Han var duktig och hittade bl a Grey Hornbill, Brown Snake-Eagle, herr och fru tillsammans av Verreaux's Eagle Owl och på hemvägen stannade vi vid ett träd där det satt en liten Carmine Bee-eater.

Efter lunchen åkte hela gruppen med båt upp mot Murchinson's Falls. Utefter stranden såg vi åter – precis som i Kazinga-kanalen – ett stort antal flodhästar och flera elefanter vid vattenbrynet. Här fanns också krokodiler modell större. Riktiga bestar på uppskattningsvis sex-sju meter låg här och där och vilade sig på stranden. Fågellivet är naturligtvis omfattande och det mest minnesvärda var nog strandbrinken med alla hål där den vackra Red-Throated Bee-eater har sina bon. Själva fallen kom vi inte så väldigt nära, utan vi fick några foton från ganska långt håll. Fallen var ändå imponerande.

Åter till lodgen – middag – liten genomgång och sedan i säng. Här fick vi sällskap en stund inne i rummet av en fladdermus som irrade sig in till oss. Det var bara att mörklägga och dra undan alla gardiner så hittade den ut.

FREDAG 5 januari 2006

Samma väckningstid och frukost och sedan en kort promenad ner till Nilen där vi idag åkte på båtutur i Nilens delta.

Alla djur utefter stranden beskrivs inte här och inte heller alla fåglar – men det var åtskilliga av både det ena och det andra. Minnena i huvudet och bilderna i kameran hjälper oss att minnas den fantastiska artrikedomen.

Några saker att minnas extra: Träskonäbben (Shoebill) lär vara en av de riktigt ”svåra” arterna för en ornitolog. Den finns i Nildeltat vid Lake Albert och ett fåtal ytterligare platser. Här finns enligt lokala guider ca tio häckande par och vi hade turen att få se två stycken sittande i vasskanten på nära håll. En av fåglarna lyfte dessutom och flög en sväng. Det är stora fåglar – en storkart – som blir närmare en och en halv meter stående på marken och de har en imponerande vingbredd. Gruppen som åkte båt igår hade faktiskt haft kontakt med arten hela sex gånger. På hemvägen såg vi Giant Kingfisher, som också är ganska ovanlig till skillnad från Pied Kingfisher, som vi såg mängder av. Vackra att titta på var t ex Saddle-billed Stork och alla hägrar som fanns utefter vattnet.

När vi var ute vid lake Albert och skulle vända hem fanns där ett antal fiskebåtar. Annelie bad skepparen att åka till en av dessa och där köpte hon fisk. Dessa skulle användas för att locka Fish-Eagles att dyka efter föda. Efter en stund hittade vi en Fish-Eagle i ett bra träd nära floden. Fisken visades upp, kastades i och örnen flög – men den dök inte. Fisken var levande och försvann ner i vattnet, varvid viss munterhet bröt ut ombord. Nåväl, det fanns ju flera fiskar. Strax efteråt hittade vi ett par fåglar sittande i ett träd. Efter att fisken försetts med dödsattest visades den upp och kastades i vattnet. Men fåglarna satt kvar i trädet. Kanske kastade vi för nära land eller var båten för nära? Vi skulle försöka få upp fisken och kasta en gång till – då fick en av örnarna möjligen för sig att vi skulle sno bytet för honom, för den kom plötsligt seglande ner ur trädet, slog och lyfte med fisken mellan klorna. Den sista fisken kastades i, den andra örnen lyfte, dök ner mot vattnet och plockade upp den fisken. Båda fåglarna tog sina byten och flög därifrån. Några av oss fick riktigt fina bilder – och våra lokala guider gjorde stora ögon.

Hem till lunch i lugn och ro för att ladda inför den sista gamedriven, denna gång utan Ranger i bilen. Det blev en fin, lugn och skön avslutning innan hemresan påbörjas imorgon. Vi såg giraffer, elefanter, bufflar antiloper och fåglar. En fin upplevelse fick vi när en flock krontranor lyfte framför oss, seglade en kort vända över våra huvuden och slog sig ner igen femtio meter bakom oss. Vi såg även den lilla Namaqua Dove, den kanske minsta arten alla duvor.

Den här gamedriven fick vi också in djur i bilen. Vi åkte i ett par hjulspår genom högt savanngräs och det yrde in torrt gräs. Själv satt jag i framsätet, så jag drog upp sidorutan. Efter en stund kände jag att det satt ”boss” på benen så jag borstade av mig. När bilen kommit ut ur det höga gräset öppnade jag fönstret igen och det blev någon luftvirvel som åter blåste upp gräs på benen på mig, som jag ånyo borstade bort. Efter en kort stund gavs möjlighet att lämna bilen och sträcka på benen några minuter. Då var det inget luftdrag längre, men det torra gräset rörde sig i alla fall. Märkligt, minst sagt. Vid närmare undersökning visade det sig att det var små djur som var kamouflerade till att leva i gräset. Det var helt enkelt Vandrande pinnar av olika format och storlek, som vi hade rejält roligt åt innan vi lämnade tillbaka dem till naturen.

LÖRDAG 7 januari 2006

Så börjar hemfärden med bil mot Kampala och Entebbe. Färjan över Nilen gick klockan sju och vi började med att styra mot Murchinson´s Falls, som vi nu besökte från ovansidan. På vägen dit såg vi bl a Abyssinian Ground Hornbill och Kori Bustard. Framme vid fallen fanns den lilla vackra Black-headed Busch-Schrink.

Vattenfallet var mycket mera imponerande från ovansidan på nära håll, än den vy vi tidigare hade fått nerifrån. Här såg vi verkligen de stora krafter som släpps lösa när den stora vattenmassan ska pressas igenom det sex meter smala gattet i samband med att det faller sammanlagt 42 meter ner till den lägre nivån.

Vid utfarten från parken gavs möjlighet till inköp av lite souvenirer och därefter var det bara att njuta av landskapet, stanna för att äta lunch och fara vidare mot Kampala och Entebbe. Vägen in i och ut ur Kampala kantas av allehanda olika marknadslänkande stånd och butiker. Här säljs allt från frukt, grönsaker, fisk och kött till skor, kläder, kosmetika och möbler.

Vi såg en cykel som fick vara lastplats för ett halvt bohag, med en stor säng som kronan på verket. Cykeln leddes visserligen, men hemma i Sverige hade vi hyrt en släpkärra modell större för den lasten.

Så var vi åter i Entebbe och framme hos Sophie´s där sista kvällen med gänget gick av stapeln. Middag och utvärdering med mycket ros till hela resan och några smärre förslag till förbättringar.

EN FANTASTISK RESA HAR VI HAFT!

SÖNDAG 8 januari 2006

Väckning 02.30 för transport ut till flygplatsen. Flygen gick i tid och vi landade på Arlanda vid 22-tiden. Strax därefter var vi på Ibis hotell igen och sov gott.

MÅNDAG 9 januari 2006

Sovmorgon till klockan åtta, frukost, den lilla transferbussen tillbaka till Arlanda där SJ körde oss åter till Lingham, dit vi anlände vid tvåtiden på eftermiddagen. Svärmor väntade med julkorv och potatismos... i morgon börjar jobbet igen.